

til Skade, men jeg troer, at det er en Umvei, som ikke vil være at anbefale at gaae, i Sammenligning med en almindelig Lovbestemmelse. Forresten troer jeg, at de militaire Underclasser i saa Henseende ere stillede noget forskelligt fra lignende Classer i de andre Stænder, naar man betænker, at en stor Deel af dem ikke frivilligt ere komne i den Stilling, hvor de komme til Skade, men at Mange iblandt dem ere tvungne. Selv i Fredstid er den i Underclasserne, som kommer til Skade, som oftest bragt i det Forhold, der har været Anledning til, at han led denne Skade, imod sin Villie, og altsaa troer jeg, at han staaer i en ganske anden Stilling til Staten end den, som frivilligt har valgt den Vej, ved hvilken han kommer til Skade.

Ordføreren: Ja, jeg frygter rigtignok næsten for at tage Ordet igjen, og jeg skal derfor kun gjøre det med megen Korthed. Det er af den ærede sidste Taler bemærket, at man skulde see paa Mødet og Selvfornægtelsen i de concrete Tilfælde, og at denne ogsaa kan behøves i Fredstid. Jeg svarer dertil, at i Regelen behøves den ikke i Fredstid, saaledes som den behøves i Krigstid. Men i ethvert Tilfælde er det jo en Betragtning, der gjælder om alle andre Stænder ligesaa godt, som om de Militaire, og deraf kan der altsaa ikke udspringe nogen Berettigelse til at trække en Grændse udenfor Krigsforholdene mellem den Militaire og den Ikke-Militaire. At drage den Grændse, som Udvalget har troet at burde drage, troer jeg virkelig har en Anbefaling endogsaa i det gode, det smukke Indtryk, som en saadan Forskjel maa gjøre. (Ja!) Det er en høitidelig Anerkjendelse fra Statens Side (Ja!) af Krigerens særdeles Fortjenester under skjæbnsvangre Forhold for hans Fædreland. Men denne Erkjendelse skal man holde reen paa den Grund, hvor den hører hjemme, og man skal ikke udstrække den til Forhold,

hvor det dog maa erkjendes, at den Militaire ikke er anderledes situeret end enhver Anden, der kaldes til et Hver i Statens Tjeneste. Jeg troer altsaa, at endogsaa med Hensyn til det Indtryk, som man, ved at bygge Loven paa denne Maade, fremkalder, maa man finde sig tiltalt af den Adskillelse, som Udvalget har gjort. En simplere Betragtning — og en Betragtning, som man dog ikke kan frigjøre sig for, — er den, at vort Forslag er i Statskassens Interesse, og, forsaavidt det er bragt under Dmtale, hvorledes det ærede andet Thing vil see den nærværende Lov, og forsaavidt jeg har gjort opmærksom paa, inden hvilke Grændser Invalideloven blev holdt i Folkethinget, saa er det en Betragtning, der ikke er ligegyldig, at det er et Forslag i Statskassens Interesse; thi netop det kan være en Anbefaling for, at det andet Thing saameget snarere gaaer ind paa Loven. Naar det er bemærket, at udenfor Krigsforhold er det ofte et Slags Tvang, der fører Folk i de Stillinger, der medføre Fare og Skade, saa spørger jeg: Naar den Værnepligtige bliver udfreven, er det da altid af Hjertens Lyst, at han gaaer med? er det da altid, fordi hans Tilbøjelighed driver ham, at han griber ind i Krigsforholdene? (Nei!) Jeg tvivler om, at man kan besvare det bekræftende. At det altid idetmindste skulde være frivilligt, at man skulde paa Grund af en højere Grad af Selvfornægtelse gjøre sig mere fortjent udenfor Krigsforholdene, det er en Anskuelse, som jeg paa ingen Maade kan gaae ind paa. Jeg troer virkelig, at der fordres en saadan Udholdenhed og Selvopoffrielse netop under Krigsforhold, at man paa ingen Maade kan sammenligne Fortjenesten under andre Forhold med Fortjenesten under disse Forhold. Jeg glemte i mit tidligere Foredrag en Bemærkning ved Udvalgets 3die Forslag til § 15 i Anledning af en Vittring af den ærede Krigsminister.